

บทนำ

...การเดินทางไกลครึ่งโลกมันเป็นแบบนี้เอง

นิกซ์นิภาถอนหายใจยาวด้วยความเหนื่อยล้า หลังจากเครื่องบินจอดสนิทบนพื้นที่ของสนามบินนานาชาติโคเฮ ซาเวซ (Aeropuerto Internacional Jorge Chávez) ในเมืองลิมา...เมืองหลวงของประเทศเปรู และสัญญาณไฟเตือนให้รัดเข็มขัดนิรภัยดับลง

การจำต้องใช้เวลาลอยอยู่ในสนามบินหรือไม่ก็บนเครื่องบินมากกว่าสามสิบชั่วโมงติดต่อกัน ทำให้เธอไม่คิดจะนั่งใจเย็นรออยู่กับที่ให้คนสาเสียก่อนเช่นทุกครั้ง หญิงสาวลุกขึ้นจากเก้าอี้ แทรกตัวเบียดระหว่างชายวัยกลางคนชาวเปรูรูปร่างสูงใหญ่กับชายหนุ่มวัยรุ่นผมทอง เอื้อมหยิบกระเป๋าเป้ลงจากที่เก็บของเหนือศีรษะ ยืนรอต่อคิวที่จะออกจากพาหนะที่พาเธอเห็นฟ้ามาถึงจุดหมาย

เมื่อผ่านการตรวจคนเข้าเมืองเรียบร้อย เธอก็มายืนอยู่หน้าสายพาน จ้องไปยังกระเป๋าหลากหลายแบบและขนาดที่หล่นลงมาจากช่องส่งแล้วเคลื่อนที่เป็นวง เพื่อหาสมบัติของตัวเองเช่นเดียวกับผู้โดยสารคนอื่นๆ

นิกซ์นิภาสายหน้าอย่างอ่อนใจเมื่อปล่อยให้กระเป่าสะพายหลังแบบแบ็กแพ็คสีแดงสลัปดาห์ขนาดห้าลิบลิตรเล่นเลยไป นึกขำที่จำกระเป่าของตัวเองซึ่งเพิ่งซื้อใหม่เมื่อสองสัปดาห์ก่อนไม่ได้ เธอขยับตัวจะวิ่งตามกระเป่าแต่ก็กลับเปลี่ยนใจ หยุดเท้าอยู่กับที่ รอมันหมุนกลับมาอีกครั้ง

หญิงสาวเงยหน้าขึ้น กวาดตามองผู้คนรอบกายซึ่งเต็มไปด้วยความหลากหลาย ไม่ว่าจะด้วยรูปร่าง ลักษณะภายนอก วัยและภาษาที่ใช้ มีทั้งที่มาพร้อมเป็นครอบครัว กลุ่มเพื่อนฝูง คู่รัก หรือมาเพียงลำพัง นึกเดาไปเรื่อยว่าคนเหล่านั้นมาถึงประเทศเปรูด้วยเหตุผลอะไร ส่วนใหญ่คงเป็นนักท่องเที่ยว มีบ้างที่มาทำธุรกิจ และอีกส่วนหนึ่งซึ่งที่นี่เป็นสถานที่ที่พวกเขาเรียกว่า 'บ้าน'

ลมหายใจแห่งความอัดอั้นถูกระบายออกมาแผ่วเบา

...จะมีใครบ้างไหมที่ 'หนี' บางสิ่งมา...เช่นเดียวกับเธอ

...ไกลจากจุดเริ่มต้น...มาก...จนกระทั่งเวลาเหลื่อมล้ำกันถึงสิบสองชั่วโมงเต็ม

นาฬิกาข้อมือที่สวมอยู่บอกเวลาห้าโมงเย็นของเมืองลิมา ซึ่งเป็นเวลาเดียวกับตีห้าของวันถัดไปในกรุงเทพมหานคร มันทำให้มุมหนึ่งของริมฝีปากที่แห้งผากจากการดีไฮเดรตขยับโค้งขึ้นเล็กน้อย ตรงกันข้ามกับหัวใจที่เต้นแผ่วๆ ในอกอย่างกึ่งหนักอึ้งกึ่งเบาหวิวอย่างประหลาด

...เธออยู่คนละหัวเวลากับสถานที่และผู้คนที่...หนี...จากมา

...เธอได้แต่หวังว่ามันจะห่างไกลเพียงพอ

ในที่สุดกระเป่าของนิกซ์นิภาก็วนกลับมาตรงหน้าอีกครั้ง เธอยกมันลงจากสายพานมากองไว้บนพื้น ก่อนกระโจนข้อมือยกมันขึ้นเหนือข้อมือไปด้านหลัง สอดแขนทั้งสองข้างเข้าไปในสายสะพาย ขยับตัวจัดแบ็กแพ็คใบใหญ่หนักสิบสี่กิโลกรัมให้อยู่ในตำแหน่งที่รับน้ำหนักได้

อย่างไม่เป็นภาระจนเกินไปนัก ปรับสายรัดของฟองน้ำที่รับน้ำหนัก และล็อกกระชับกับสะโพก หยิบกระเป๋าเป้ใบเล็กมาสะพายไว้ด้านหลัง ออกเดินไปต่อแถวการตรวจกระเป๋า ซึ่งทางสนามบินได้จัดระบบสุ่มตรวจเอาไว้ ก่อนจะเดินผ่านประตูทุกคนจะต้องกดปุ่มด้านข้าง ถ้าไฟขึ้นเป็นสีเขียวแสดงว่าสามารถเดินผ่านไปได้แล้ว แต่หากไฟขึ้นเป็นสีแดง เจ้าหน้าที่จะขอตรวจกระเป๋าทุกใบอย่างละเอียด นั่นหมายถึงทั้งหมดที่จัดไว้ออกมาของบนโต๊ะ เปิดเผยความเป็นส่วนตัว เลี้ยวหนึ่งให้คนแปลกหน้าได้ตรวจสอบทุกซอกทุกมุม ซึ่งไม่ใช่เรื่องน่าสนุกเลยสักนิด

ผู้ชายผิวขาววัยกลางคนที่ยืนอยู่ด้านหลังสบถออกมาเป็นภาษาที่ฟังไม่ออกเบาๆ หลังจากไฟแดงสว่างขึ้นทันทีที่เขากดปุ่ม นิกซ์นิภา ลอบถนหายใจอย่างโล่งอกบนความเคราะห์ร้ายของเขา เพราะจากสถิติแล้ว เธอมั่นใจถึงแปดสิบเปอร์เซ็นต์ว่าไฟแดงจะไม่สว่างขึ้นสองครั้งติดกัน

เมื่อถึงคิว...หญิงสาวกลับหายใจก่อนจะกดปุ่ม คล้าย้มบางๆ เมื่อเห็นไฟขึ้นเป็นสีเขียว และเร่งฝีเท้าเดินผ่านกลุ่มผู้โดยสารสีหน้าบูดบึ้งเหนื่อยหน่าย ซึ่งบ้างกำลังปลดล็อกกุญแจอย่างจำใจ บ้างกำลังยื่นกอดอกมองข่าวของที่เคลื่อนไหวกระจายอยู่บนโต๊ะ

เบื้องนอก...สายลมเย็นที่พัดปะทะผิวกายทำให้นิกซ์นิภาห่อตัวน้อยๆ ขณะที่ก้าวตรงไปยังแถวแท็กซี่คันเล็กจิ๋วสภาพกลางๆ ค่อยๆ ไปทางเก่าที่จอดเรียงรายรออยู่ ยืนกระดาศที่เขียนชื่อโรงแรมพร้อมที่อยู่ ซึ่งอยู่ในเขตที่เรียกว่ามิราฟลอเรส (Miraflores) ให้คนขับรถแท็กซี่คันแรกสุด

ตกลงราคากันด้วยภาษาไบบ่นภาษาเขียนอยู่เพียงไม่กี่วินาที แยกแท็กซี่แดงสลบดำก็ถูกปลดไปวางอยู่บนเบาะหลัง ส่วนตัวเธอหย่อนก้นลงนั่งบนเบาะหน้าข้างที่หนึ่งคนขับพร้อมกับกอดเป้ใบเล็กไว้

บนตัก

คนขับรถแท็กซี่พยายามชวนหญิงสาวชาวไทยคุยอยู่หลายคำ ก่อนจะยอมแพ้ให้แก่งำแพงภาษาอังกฤษที่ใหญ่ เขาพูดภาษาอังกฤษได้ นิดหน่อย ขณะที่เธอพูดภาษาสเปนซึ่งเป็นภาษาราชการของประเทศ เปรูได้สามคำถ้วน คือ โอล่า...สวัสดี กราเซียส...ขอบคุณ และชาว... ลาก่อน

นอกเหนือจากเสียงเครื่องยนต์เบาๆ และเสียงลมจากภายนอก ที่พัดเข้ามาทางหน้าต่างซึ่งเปิดกว้าง ภายในรถมีแต่ความเงียบ ปล่อยให้ทัศนียภาพท่ามกลางความมั่งงุ่นที่จู่โจมเข้ามาเป็นระลอกๆ พยายามฝืนเปิดเปลือกตาที่อยากจะปิดภาพเงาตะคุ่มๆ ของทิวทัศน์ ด้านข้างอย่างเต็มกำลัง โชคดีที่แท็กซี่พาเธอมาถึงโรงแรมก่อนหน้าที่ เธอจะพ่ายแพ้อย่างเฉียดฉิวพอดี

ผู้โดยสารสาววางเงินตระกูลโซล (Sol) ที่แลกติดตัวมาตาม จำนวนบวกกับทิปอีกเล็กน้อยลงบนมือใหญ่สี่คล้ำที่แบอยู่ตรงหน้า เปิดประตูลงจากรถ ยกแบ็กแพ็คตามลงมา กิ่งแบกกิ่งลากมันผ่าน ประตูกระจกของโรงแรม ตรงเข้าไปยังเคาน์เตอร์เล็กๆ ซึ่งมีสาวเปรู หน้าแฉล้มรออยู่

นิกซ์นิภาส่งพาสปอร์ตสีน้ำตาลอมแดงที่มีตราครุฑหงาตออยู่ บนปกหน้าให้ แจ็งชื่อของตัวเองและชื่อทัวร์ที่จองผ่านอินเทอร์เน็ตไป

พนักงานสาวชาวเปรูเปิดดูรายชื่อเทียบกับรายชื่อที่มีครุฑหนึ่งก็ยก หน้าขึ้นยิ้ม

"คุณอยู่ห้องสามศูนย์ห้ากับคุณซาแมนต้านะคะ"

คนฟังรัฐอยู่ตั้งแต่เมื่อสามเดือนก่อนตอนจองทัวร์แล้วว่า การมา เพียงลำพังเช่นนี้จะต้องแชร์ห้องกับผู้ร่วมทัวร์เพศเดียวกันคนอื่น จึง เพียงพยักหน้าและถามเรียบๆ

"คุณซาแมนต้ามาถึงแล้วหรือยังคะ"

"เซ็กอินเข้ามาตั้งแต่เมื่อสองวันก่อนแล้วค่ะ ตอนนี้ออกไปข้างนอก ผากุญแจเอาไว้ที่นี่ ห้องอยู่ชั้นสามนะคะ" เธอส่งกุญแจห้องให้และพูดต่อว่า "ทวิร์ลิตเตอร์ของคุณเขียนโน้ตเอาไว้บนกระดานขาวด้วย"

นิกซ์นิภากล่าวขอบคุณ และเดินไปยังกระดานขาวซึ่งมีกระดาษโน้ตเขียนแปะอยู่หลายแผ่น เธอพบชื่อทวิร์ของตัวเอง 'Hola Peru' อยู่บนกระดาษแผ่นที่สามจากด้านซ้าย บนนั้นมีข้อความเขียนเป็นตัวพิมพ์ภาษาอังกฤษด้วยหมึกสีน้ำเงินเข้ม บอกใจความโดยสรุปว่า ยินดีต้อนรับทุกคนสู่ประเทศเปรู มีตติ้งครั้งแรกจะมีขึ้นพรุ่งนี้ตอนเช้า เวลาแปดโมงครึ่งที่ล็อบบี้ ขอให้นำพาสปอร์ต คุปอง ใบประกันสุขภาพ และเอกสารสำคัญอื่นๆ มาด้วย หากมีเรื่องด่วนอะไรให้โทรศัพท์หาเขาได้ที่เบอร์ 0518498xxxxxx ซึ่งเป็นเบอร์โทรศัพท์มือถือของที่นี่

หญิงสาวแต่ละปลายนิ้วลงบนกระดาษแผ่นนั้นเบาๆ ผู้เขียนใช้ปากกาลูกกลิ้งกดลงบนกระดาษค่อนข้างหนักทำให้ตัวอักษรแต่ละตัวจมลึกไปในกระดาษจนเป็นรอย ดูโดดเด่นขึ้นมา เธอคิดเล่นๆ ว่า ถ้าใช้ดินสอระบายลงบนกระดาษในสมุดโน้ตที่อยู่ใต้กระดาษแผ่นนี้ ลึกลับสักแผ่นก็ยังคงมีข้อความปรากฏขึ้นได้อยู่ ตัวอักษรแต่ละตัวกลมกว้าง ใหญ่ และแยกจากกันอย่างชัดเจน บางตัวอักษรคล้ายลายมือของเด็ก บ่งบอกว่าผู้เขียนเป็นคนมั่นใจในตัวเองสูง จริงจังและเปิดเผย น่าจะเป็นคนอารมณ์ดีไม่น้อย

ท้ายข้อความลงชื่อว่า 'เคลฟเวอร์' ซึ่งเป็นชื่อที่เธอคิดว่า...แปลกและเก๋ดี

ชื่อทวิร์ลิตเตอร์ของเธอสะกดเหมือนภาษาอังกฤษคำว่า 'clever' ที่แปลว่าฉลาดเฉลียว แต่ใช้ตัว 'K' แทนตัว 'C' ข้างๆ ชื่อมีรูปหน้ากลมๆ ที่มีตาหยีและรอยยิ้มกว้างถูกวาดเอาไว้ มันทำให้นิกซ์นิภาอดยิ้มตามไปด้วยไม่ได้ รู้สึกถูกษะตากับคนเขียนโน้ตแผ่นนี้อย่างไม่มี

เหตุผล

...เจ้าของลายมือนี้น้ำตาทำทางจะเป็นแบบไหนกัน

นิกซ์นิภาปฏิเสธความช่วยเหลือจากเบลบอย แบกสัมภาระทั้งหมด ขึ้นลิฟต์ไปยังห้องพักด้วยตัวเอง พอไขกุญแจเปิดประตูเข้าไปก็เห็นห้องพักเล็กๆ ค่อนข้างใหม่ ทาสีครีมสะอาดตา กึ่งกลางห้องมีเตียงเดี่ยวสองเตียงวางอยู่เคียงกัน กั้นด้วยโต๊ะข้างเตียงเตี้ย ปลายเตียงฝั่งซ้ายมีเบ็กแพ็คสีเขียวใบใหญ่กว่าของเธอเล็กน้อยวางอยู่ เธอจึงวางเบ็กแพ็คของตัวเองลงบนเตียงฝั่งขวา ถอดเสื้อสเวตเตอร์ชั้นนอกออก ทำสะอาดตาสำรวจไปรอบๆ

บนโต๊ะเครื่องแป้งเต็มไปด้วยข้าวของระเกะระกะ เลื้อยแจ็กเกิดตัวโตพาดอยู่บนพนักเก้าอี้ มีเชือกยาวซึ่งระหว่างหน้าต่างและแทนวางโทรทัศน์ซึ่งติดอยู่บนผนัง บนนั้นแขวนเสื้อชั้นในสีเนื้อ เสื้อยืดสีชมพูมอๆ และกางเกงผ้าสีน้ำเงินเข้ม ซึ่งเจ้าของได้ซั๊กและตากไว้

หญิงสาวสรุปได้ว่าซาแมนต้าเป็นผู้หญิงที่หน้าอกใหญ่กว่าเธอสามเท่า ตัวใหญ่กว่าเธอประมาณเท่าครึ่ง เป็นคนสะอาดสะอ้านที่ 'รก' ไม่น้อย

แสงไฟยามค่ำคืนของเมืองลิมาสว่างไสวอยู่ในความมืดซึ่งมองเห็นจากหน้าต่างที่เปิดกว้าง ทำให้นิกซ์นิภา รู้สึกว่าตัวเองหดเหลือเล็กน้อย ความเหงา โกรธ ลับสน และ...สิ้นหวัง...ที่พยายามเก็บกักเอาไว้ในส่วนลึกกลอยขึ้นมา ขยายอัดแน่นเต็มอกจนต้องระบายลมหายใจยืดยาว

ความเย็บสั๊ดตอกย้ำความเป็นจริงจนชัดเจนอีกครั้งว่า เธออยู่คนเดียวตามลำพังในสถานที่ซึ่งห่างไกลจากความเป็นจริงในชีวิตเหลือเกิน จนอดตั้งคำถามอยู่ในใจไม่ได้

...แต่จริงแล้วเธอมาทำอะไรที่นี่
สิ่งที่เธอได้รับรู้ทำลายภาพฝันสวยงามจนแหลกสลาย ทำให้
หญิงสาวทุนทุรายจนต้องการไปที่ไหนไกลๆ นานๆ ลักแห่ง
...เพื่อที่จะได้ไม่ต้องเผชิญหน้ากับผู้คนและเหตุการณ์สำคัญที่
กำลังจะเกิดขึ้น...ชั่วคราว
...เพื่อให้เวลากับตัวเอง ค้นหาความต้องการที่แท้จริง
...เพื่อที่จะได้...ตัดสินใจ

ในความปั่นป่วนจนคิดอะไรแทบไม่ออก นิกซ์นิภาเลือกจองทัวร์
มาประเทศเปรูด้วยเหตุผลง่ายๆ มันเป็นประเทศที่เธอฝันใฝ่อยากมา
เยือนตั้งแต่ได้เห็นสารคดีเกี่ยวกับ 'นาซกา ไลนด์' และ 'มาชู พิกชู'
เมื่อหลายปีก่อนแต่ยังไม่มีโอกาส และที่สำคัญ...มันเป็นสถานที่ซึ่งอยู่
ห่างไกลเกินกว่าที่ใครจะมาตามหาเธอ

หญิงสาวกะพริบตาไล่หยดน้ำที่ออกมาเอ่อคลออยู่บนขอบตาที่
ร้อนผ่าว กลืนก้อนสะอื้นลงคอ มือทั้งสองบีบเข้าหากันแน่นขึ้น
...เธอหวังว่าจะได้พบคำตอบก่อนที่ทัวร์นี้จะสิ้นสุดลง

บทที่ 1 Lima

เสียงปลุกจากโทรศัพท์มือถือซึ่งตั้งเอาไว้ก่อนนอนที่กรีดดังขึ้นท่ามกลางความเงียบสงบทำเอาเคลฟเวอร์สะดุ้งสุดตัว ความมือไปด้านข้างและกดปุ่มปิดเสียง เขานอนหลับตาอยู่อย่างนั้นอีกครู่หนึ่งนึกถึงความฝันซึ่งถูกกระชากหายไป มันเกี่ยวเนื่องกับฉากหนึ่งในอดีตที่ผ่านมา

...ควันไฟ ภาพหลอน และ...คำทำนาย

ชายหนุ่มยกมือขึ้นลูบหน้าตัวเองแรงๆ และหัวเราะออกมาเบาๆ

...เขาไม่ได้คิดถึงเรื่องนั้นมานานมากแล้ว

...ไม่ใช่ว่าเขาจะไม่เชื่อ

...เพียงแต่...เขาไม่เห็นทางว่ามันจะเป็นจริงไปได้อย่างไร

เขาลุกขึ้นนั่งขัดสมาธิบนเตียง เอื้อมมือไปหยิบซองเอกสารจากด้านข้างมาวางบนตัก ดึงกระดาษปีกหนึ่งออกมาอ่านทวนอีกครั้ง ทั้งๆที่อ่านจนจำรายละเอียดสำคัญได้ขึ้นใจมาตั้งแต่เมื่อคืน

...ทัวร์ใหม่...พร้อมกับลูกทัวร์กลุ่มใหม่...เริ่มต้นอีกครั้งในวันนี้

เคลฟเวอร์นึกภาพลูกทัวร์ที่เพิ่งบอกลากันหลังอาหารเช้าของ

เมื่อวานทีละคน และค่อยๆ เก็บมันลึกไว้ในความทรงจำ ก่อนจะท่อง
รายชื่อของลูกทัวร์กลุ่มใหม่

มันเป็นทัวร์กลุ่มใหญ่สมกับเป็นทัวร์ช่วงเดือนกรกฎาคมซึ่งเป็น
ไฮซีซั่นของประเทศเปรู เพราะอากาศในฤดูหนาวแห้งที่สุดในช่วงปี
ไม่ต้องกลัวฝน เหมาะสมกับนักท่องเที่ยวที่ต้องการออกเทรลเดินเขา
เพื่อเหยียบย่างไปบนเส้นทางเดียวกับที่ชาวอินคาเคยเดินผ่าน

ลูกทัวร์กลุ่มนี้มีทั้งหมดสิบห้าคน โดยจะเริ่มต้นจากแปดคนที่
เมืองลิมาซึ่งเขาจะลงไปพบตอนแปดโมงครึ่ง...ซึ่งก็คืออีกเกือบหนึ่ง
ชั่วโมงข้างหน้า ส่วนอีกเจ็ดคนที่เหลือจะตามมาสมทบที่เมืองพูโนใน
อีกหนึ่งสัปดาห์ต่อมา

เขาอ่านรายชื่อและประเทศของลูกทัวร์แต่ละคนแล้วก็ยิ้ม...
อังกฤษ สวิตเซอร์แลนด์ ออสเตรเลีย สวีเดน โปแลนด์ อเมริกา ไทย...
มันเป็นกลุ่มที่มีเชื้อชาติหลากหลายที่สุดเท่าที่เขาเคยนำทัวร์ตลอด
ระยะเวลาเกือบสองปีที่ผ่านมา

สายตาของเขาหยุดอยู่ที่ชื่อหนึ่งซึ่งแตกต่างจากชื่อของคนอื่น
เช่นเดียวกับที่เขาได้เห็นรายชื่อนี้เป็นครั้งแรก

...นิกซ์นิภา...จากประเทศไทย

...หญิงสาวจากทิศตะวันออก

ตั้งแต่เริ่มทำอาชีพเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวมา เคल्पเวอร์ไม่
เคยพบลูกทัวร์จากประเทศทางเอเชียมาก่อน

...หรือว่า...จะเป็นเธอ

คำถามที่ผุดขึ้นมาในใจทำให้หัวใจของเขาเต้นผัดจังหวะไปชั่วขณะ
จนต้องใช้เวลาหลายวินาทีกว่าที่มันจะเต้นเป็นปกติอีกครั้ง

"นิกซ์นิภา"

ชื่อของหญิงสาวที่หลุดจากริมฝีปากฟุ้งแปลกจากชื่อของชาวยุโรป
อเมริกา ออสเตรเลีย หรือชื่อภาษาสเปนและเคซชัวที่เขาคุ้นเคย

...เสียงที่เปล่งเป็นชื่อของเธอทำให้เขานึกถึงแสงแดดที่ส่องลงมา
จากท้องฟ้า

นี่เป็นครั้งแรกที่เขารู้สึกตื่นเต้นเป็นพิเศษที่จะได้เห็นลูกทัวร์
...เขาสงสัยหนักว่าเจ้าของชื่อจะมีหน้าตาทำทางเป็นอย่างไร

เคลฟเวอร์อาน้ำแต่งตัวออกจากห้องตั้งแต่แปดโมงสิบนาที ลง
ลิฟต์มายังชั้นหนึ่ง เดินตรงไปยังลิโอบบี้ซึ่งเป็นจุดนัดหมายกับลูกทัวร์
ตั้งใจจะไปจัดเตรียมเอกสารเอาไว้ก่อนลูกทัวร์จะมาถึงเช่นทุกครั้ง แต่
เขาก็ต้องแปลกใจที่บนโซฟามีคนนั่งอยู่ก่อนแล้ว

คนหนึ่งเป็นผู้หญิงสูงวัย ร่างสูงใหญ่ ผมสีน้ำตาลอ่อนตัดซอย
สั้นติดต้นคอ ส่วนอีกคนเป็นหญิงสาวชาวเอเชียรูปร่างสูงโปร่ง กำลัง
คุยกันอยู่อย่างเพลิดเพลิน

จากข้อมูลที่อ่านมาทำให้เขาารู้ได้ทันทีว่าสองคนนี้คือซาแมนต้า
และนิคซ์นิกา...ผู้หญิงที่เดินทางคนเดียวสองคนซึ่งถูกจับให้อยู่ห้อง
เดียวกันตลอดทัวร์

ทัวร์ลีดเดอร์หนุ่มโล่งใจที่ซาแมนต้าซึ่งเป็นลูกทัวร์ที่อายุมากที่สุด
ในกลุ่มดูร้ายแรงและกระฉับกระเฉงเกินวัยห้าสิบเจ็ด เขาคงไม่ต้องระวัง
ดูแลเธอมากเป็นพิเศษ

ส่วนนิคซ์นิกาทำให้เขายืนหยุดนิ่งอยู่กับที่ จ้องมองเธอนานอย่าง
ลึมดัว หึงสาวสวมเสื้อยืดสีชมพูอ่อนเข้ารูป กางเกงยีนสีฟ้าซีดและ
รองเท้ายี่ห้อสำหรับเดินป่า ผมสีดำขลับตรงยาวเคลือบไพล์ล้อมไบหน้า
รูปไข่ คิ้วเรียวกิ่งอยู่เหนือดวงตากกลมโต ขนตาวางอนหนาเป็นแพ
จมูกโด่งปลายเขิดขึ้นน้อยๆ ริมฝีปากอิมสีแดงจัดตัดกับผิวขาวละเอียดย
แม้ว่าเธอจะนั่งด้วยท่าทางสบายๆ แต่หลังเหยียดตรงตามธรรมชาติ

...เธอทำให้ลมหบายใจของเขาสะดุด และหัวใจก็เต้นแรง

ไม่ใช่ว่าเขาจะไม่เคยเห็นผู้หญิงต่างชาติที่สวยงามมาก่อน